

PERE ANTONI PONS

## *Fragments de dietari*

30 DE SETEMBRE DEL 2017

Vaig a Barcelona pel referèndum. M'ho hauria muntat igualment, però anar-hi havent d'escriure dos articles pel diari *Última Hora* —un per l'endemà del referèndum i l'altre pel dia 3, quan ja es començarà a veure per on aniran els trets— fa que el viatge estigui més justificat i que jo hi vagi amb unes ganes més dirigides. És el de sempre: tenir el deure d'escriure fa que tot cobri interès i intensitat. La productivitat com a forma de satisfacció: aquest és l'autèntic motor del periodisme, de l'escriptura en general. Per si els articles de l'*Última Hora* fossin poc, he dit als d'*El Temps* que seré sobre el terreny i també m'han encarregat una crònica de la jornada. Llarga: quatre pàgines, com a mínim. M'han dit que em centri en el que pugui passar al districte de Sarrià-Sant Gervasi.

Qued a dinar amb en Sion (Melcior Comes). Escèptic, em diu que la situació política genera neguit al seu entorn. El sogre li ha demanat que per favor vagi amb compte amb el que escriu i la mare li ha insistit més d'una vegada per telèfon que s'instal·li amb la dona i la filla a Mallorca fins que passi tot. Va anar a enganxar cartells la nit anterior: «D'anada vàrem enganxar tants cartells com vàrem poder i de tornada vàrem veure que no en quedava ni un», em diu, frustrat però irònic.

Parlam, també, de llibres: del que jo estic preparant amb l'artista Andreu Maimó i el fotògraf Jean Marie del Moral i que Ensiola publicarà aquest novembre, i també de la novel·la que ell ha escrit durant els darrers quatre anys i que ja té

| Pere Antoni Pons (Campanet, Mallorca, 1980), és escriptor, poeta i periodista

enllestida. És una novel·la extensa, ambiciosa, molt treballada, plena de trucs de marqueteria —de narrador que en sap, vull dir— però alhora saturada d'una intensitat humana veritable i forta. Es titula *Sobre la terra impura*, un títol que inicialment no em va fer el pes i que ara em sembla insuperable. La vaig llegir aquest estiu i l'única recomanació que vaig fer-li és que la retallés, que hi havia passatges massa prolixos que la desinflaven d'intensitat. Fa comptes moure-la per diversos premis grossos —«només pels doblers», diu— però, així com està el pati editorial ara mateix, justament són l'envergadura, l'ambició i les virtuts de la novel·la allò que fan difícil que pugui guanyar-ne cap.

Després de dinar, passejam una estona per la Rambla. És la primera vegada que hi pos els peus després dels atemptats gihadistes de l'estiu. Sent un calfred d'inquietud i una emoció una mica espantada. Entram a visitar l'exposició de la pintora portuguesa Paula Rego que hi ha al Palau de la Virreina. A mi em fa una gràcia especial perquè la Rego és una de les poques artistes contemporànies (això inclou tant homes com dones) que el crític d'art Robert Hughes valorava positivament sense matisos.

L'exposició m'agrada, però em pensava que m'agradaria més. És d'obra recent, del 2000 ençà, i hi ha pintures i dibuixos tècnicament molt sòlids, que són d'una gosadia estripada molt potent, la majoria amb uns aires grotescos francament sensorials. Així i tot, una certa sensació de *dejà vu* rebaixa la sorpresa i en dilueix l'impacte. En aquests quadres de Rego, per exemple, hi detect tots els referents a partir dels quals ha fet feina, és a dir, que l'han influïda: Goya, Picasso, Bacon, Freud, Guston... Això és un handicap. Els grans artistes devoren la història de l'art davant els ulls de tothom, però ningú veu com fan la digestió.

El Grup Serra s'ha fet càrrec dels bitllets d'avió, però no de l'allotjament. Hauria pogut provar de ficar-me a casa d'algun amic o conegut, però si he de fer feina m'agrada tenir un centre d'operacions només per a mi. La pensió, barateta, és en un d'aquests enormes i venerables edificis de l'Eixample adaptats al nou context socioeconòmic. Això vol dir que el seu interior ample i espaiós ha estat reorganitzat i redistribuït —trossejat per un *copycat* arquitectònic de Jack l'Esbudellador— per crear-hi tantes habitacions com sigui possible a fi de treure'n el màxim rendiment. L'habitació és minúscula, estreta, torta, en forma d'inhòspita diagonal, però he dormit a llocs pitjors. Com que demà vull ser prest a un col·legi electoral, per si hi arriba la policia per requisar-ne les urnes abans que obri, procur ser al llit abans de la una. Faig voltes durant un parell d'hores. Els nervis. A més, per Twitter circulen avisos dient que hi ha neonazis de caça pels carrers de Barcelona. Què passarà, demà? M'adorm sentint el renou d'un helicòpter de la policia espanyola sobrevolant l'Eixample.

**3 D'OCTUBRE**

El discurs del rei, que li ha escrit el govern del PP i que ell ha llegit amb un to caser-nari, m'ha fet pensar en quan son pare va abdicar. Jo era a Barcelona per presentar *Si t'hi atreveixes*. Després de parlar amb els periodistes que varen venir a la roda de premsa —pocs i venguts sense haver llegit la novel·la—, vaig dinar amb en Vicenç Villatoro, un home que escriu igual que pensa i parla, cosa que, tot i que pensa i parla molt bé, no és necessàriament un avantatge literari. Durant el dinar, en Villatoro, un paio molt informat que, com demostra als articles, sap llegir molt bé la realitat política, em va dir que no estava gaire segur que el pas al costat del rei Joan Carles i l'aparició a l'escenari de Felip VI pogués implicar gaires canvis. A la tarda, va haver-hi una manifestació republicana a la Plaça de Catalunya. Per l'alegria forçada, fins i tot pel pessimisme —eren pocs, em va semblar, els que sentien que allò era un pas cap a la República—, tot d'una vaig pensar que, a pesar de tot, aquella no era una jornada històrica, ni encara menys un punt d'inflexió. El discurs radical del rei, avui, ha confirmat que allò només va ser una tàctica de contenció de danys del règim del 78. Canviem un monarca vell i gastat a ulls de l'opinió pública i en posam un de jove i sense bagatges inquietants: com qui canvia la bandera estripada de la façana d'un edifici i en posa una d'igual però més nova, més neta, més vistosa. Veient com va Espanya, no hi ha dubte que la tàctica els va sortir bé.

**8 D'OCTUBRE**

Tenir pocs lectors és una llàstima. Tenir-ne de dolents pot ser una desgràcia.

A la pista del corral de can Llobina, jug un partit de futbol intens amb els meus fillols, en Pere i en Jaume, de sis i quatre anys. Guanyen ells: 22 a 21. Quan han marcat el gol de la victòria, ho han celebrat amb una eufòria tan pura que m'he emocionat.

Un dels versos més lúcids que he llegit mai, i quan dic lúcids vull dir que defineixen d'una manera més precisa i penetrant això que hem convingut a anomenar la condició humana, és aquell de Blai Bonet que diu: «L'odi és l'amor del mal». Sembla un esclat retòric genial i arbitrari, però en realitat és d'una lògica segura, científicament exacta. I se'n poden fer diverses variacions, és clar, igual de clarividents. L'envaja és l'admiració del mal, per exemple. O també: la ràbia és el desig del mal.

**11 D'OCTUBRE**

Duc molts dies llegint Pla i Carner. Tots dos tenen un talent monstruós, tots dos són gegants literaris, però mentre que el geni de Pla es concreta en una literatura

imperfecta i plena d'impureses, a la qual es podrien fer mil correccions i incorporar-hi una miríada de matisos, el geni de Carner es concreta en una literatura d'una delicadesa floral i alhora d'una solidesa diamantina, en la qual sembla que no pot tocar-se ni una coma perquè tot es desorganitzaria, es faria malbé i perdria el gust, el color i el sentit. Per a un escriptor, naturalment, llegir Pla resulta molt més fecund que llegir Carner. És una mica mesquí però, en termes literaris, la imperfecció aliena ens fa atrevits i pròdigs, mentre que contemplar la perfecció de les obres d'un altre ens acovardeix i ens esterilitza.

#### 12 D'OCTUBRE

Encara sobre Pla. L'impacte que em va causar la lectura d'*El quadern gris*, amb vint-i-un anys, durant el meu segon curs a Barcelona, quan vivia al piset de Gràcia d'en Jaume Vilanova, Sant Pere Màrtir, 40-42, és un record inoblidable. El llibre, melancòlic, dens de vida, vibrant d'una manera escèptica i una mica agra, insegura i temptejant, em va fer sentir acompanyat com només fan companyia les millors novel·les de formació. És un tipus de companyia molt especial, aquesta, no gens fàcil de definir. És una companyia entre fraternal i competitiva.

#### 16 D'OCTUBRE

La detenció de Jordi Sánchez i Jordi Cuixart, els màxims dirigents de l'ANC i Òmnium Cultural, tornarà a fer bullir l'olla sobiranista, que entre el desconcert i la indecisió dels darrers dies semblava córrer el perill d'apagar-se. Fins avui, qualque il·lús encara podia pensar que tenia sentit contemporitzar, no fer la declaració unilateral i cercar el diàleg, o esperar una intervenció providencial i *in extremis* d'Europa. Ara ja queda clar, però, que no s'ha d'esperar res ni ningú, i que el govern català ha d'arribar fins al final, sobretot perquè ara ja queda claríssim que l'Estat espanyol castigarà Catalunya com si hi hagués arribat.

#### 21 D'OCTUBRE

Mariano Rajoy anuncia l'activació de l'article 155 de la Constitució. La Generalitat queda intervinguda; l'autogovern català, suspès. Un pronòstic col·lectiu del fet: si no hi ha una declaració d'independència en termes efectius, Catalunya quedarà sotmesa a la bota espanyola i serà arrasada durant dècades. Una lectura egoista del que pot passar: que tallin o retallin molt el suport als mitjans de comunicació i a les empreses culturals en català i que unes quantes generacions de periodistes, escriptors i treballadors de la cultura haguem de sobreviure enmig del desert. Alguns hem pensat i dit que els anys de la crisi ens han abocat a un resistencialisme —pro-

fessional, creatiu, actitudinal— propi dels anys 60 del segle passat. Segons com vagi tot, però, podem acabar enyorant el resistencialisme precari d'aquests darrers temps. La derrota també és això: acostumar-te a viure cada vegada en condicions més adverses, pensar que sobreviure ja és un èxit.

#### 22 D'OCTUBRE

Mon pare fa 67 anys. Ja comencen a ser molts. Com sempre, ho hem celebrat amb un dinar a can Llobina. Hi érem tota la família més pròxima: na Clara, jo i en Pau i na Sara, els pares, la germana i el cunyat i la fillola, i els de dalt, amb els menuts inclosos. Si tradicionalment aquesta classe de dinars ja eren desordenats i cridaners —xerrameca, alegria, xafarderies, menjua a rompre, postres monstruoses, brindis repetits—, ara que hi ha cinc nins a la família el caos s'ha magnificat. A més, la diferència és que abans el desordre i el renou festius se circumscrivien a la taula on menjàvem mentre que ara, amb algunes criatures que van amunt i avall amb les motos de jugueta i amb altres que juguen a futbol a la terrassa, el caos s'ha propagat, ha envaït tots els racons de la casa, com una escampadissa de lianes tentacularment felices. Sempre que celebrem un dinar d'aquests, jo faig mentalment el mateix brindis: «Sou la família de la meva vida».

Els dies feliços només ho són del tot si quan s'acaben deixen un regustet de tristesa.

#### 24 D'OCTUBRE

Entre els jocs de veus, els canvis de punt de vista i la cronologia desordenada, en Pau quan conta com li ha anat l'escoleta sembla William Faulkner.

*Mumare* i la meva germana pateixen pel que passarà als polítics independentistes. Quan dic que pateixen vull dir que algunes nits els costa dormir i que *mumare* ha arribat a plorar sentint les prediccions pessimistes de l'advocat de Carles Puigdemont. Mon pare també pateix, és clar, però en el seu cas el patiment és una mescla de nervis, de fatalitat i d'indignació. Els nervis són per tot el que encara hi ha d'incert, la fatalitat és perquè és massa lúcida per no saber que tot plegat té molts números d'acabar molt malament i la indignació és per l'actuació indecent de l'estat espanyol, una bèstia autoritària que ell va haver de mamar-se de jove, que mai no s'ha retirat al seu cau i que ara torna a pegar unes mossegades desacomplexades i temibles.

D'ençà que és mort, quan escolt una cançó d'en Leonard Cohen em revé un sentiment d'enyorança. És estrany, tenint en compte que evidentment jo no el vaig conèixer i que, per anys que hagués viscut, segurament no l'hauria conegut mai.

A més del seu geni i de la seva veu que fa pensar en caveres plenes d'or, de Cohen, me'n fascina l'aura de bohemí sapiencial, la seva naturalesa d'home tèrbolament exemplar.

Un home radiant i pessimista arrossega dins una carreta una pila de roses i d'errors.

#### 25 D'OCTUBRE

Consell per a joves escriptors. No vagis pel món acusant els altres de ser uns mediocres, perquè et delataràs.

He fet massa feina per ser humil. Som massa escèptic i he llegit massa per ser arrogant. (És cert, això que acab d'escriure? O només són frases? Només són frases, segurament.)

Ja fa gairebé un mes que vaig escrivint aquest dietari. Puc dir que escriure'l m'ordena la vida, tal com pensava abans de posar-m'hi? No n'estic segur. Més aviat fa que recordi millor el caos.

Una cosa que ordena la vida és tenir ambicions.

#### 26 D'OCTUBRE

Només he fet feina durant la primera part del dematí, perquè quan ha trascendit la notícia que Puigdemont no declararia la independència sinó que convocaria eleccions m'he assegut davant la tele i l'ordinador i no me n'he mogut fins al vespre. Durant les hores que pareix que es renuncia a la Declaració d'Independència, la sensació és la d'assistir a una autèntica calamitat, al pitjor dels escenaris. L'estat ha aconseguit el seu objectiu més cobejat: que Catalunya deixi de lluitar per assolir la independència i passi a lluitar per salvar l'autonomia. Puigdemont, que d'ençà que és president s'ha anat guanyant l'estima admirada dels independentistes i l'odi dels unionistes, fa una maniobra que el durà a ser odiat pels independentistes i ridiculitzat i escarnit pels unionistes. Mal negoci, això d'haver fet cas als abanderats del catalanisme cínicament pactista, que diuen que ara la prioritat és evitar l'aplicació del 155 i salvar l'autogovern. Mentre esper que Puigdemont comparegui davant la premsa, pens que en el futur pensarem: alguns que creien que salvaven les institucions catalanes en realitat varen donar carta blanca a l'estat per arrasar-les...

Comencen a córrer rumors que Puigdemont, sense garanties de poder aturar el 155, ha descartat la convocatòria electoral i tirarà endavant, demà, amb la Declaració. Tant a mi com a mon pare i la meva germana ens passa una mica el mateix. Mentre pensàvem que Puigdemont es feia enrere, la indignació de veure com es

cometia un error terrible amb aires de traïció s'ha apoderat de tots tres. Quan ha començat a quedar clar que tot plegat era un moviment tàctic, entre astut i desesperat, i que Puigdemont i el govern finalment optaran per tirar endavant amb la Declaració d'Independència, la preocupació pel que els pugui passar —multes, presó— se'ns ha arrapat al coll.

## 27 D'OCTUBRE

El Parlament de Catalunya ha proclamat la República catalana i a mi m'ha agafat dins un avió cap a València pels Premis Octubre. Hem fet la reunió del Premi Vicent Andrés Estellés i, en efecte, tot i que amb més dificultats de les previstes, ha guanyat en Carles Camps Mundó. Els que més hem apostat per ell hem estat en Manuel Forcano, que no ha vengut però ha enviat un informe amb notes, i sobretot jo mateix. Després, hem anat a sopar els membres de tots els jurats. A la taula hi havia, entre altres, Eliseu Climent, Bernat Joan, Borja de Riquer, Ramon Pla i Arxé, Fina Salord, i Stefano Cingolani.

S'ha parlat, naturalment, de la independència. Borja de Riquer ha dit, amb un cert grau de nerviosisme i d'irritació, que el que s'ha de fer a les eleccions convocades per Rajoy per al proper 20 de desembre és muntar una nova Solidaritat Catalana que inclogui tanta gent com es pugui al voltant d'un programa amb pocs punts però clars i innegociables: llibertat dels Jordis, referèndum i fiscalitat. La llista, diu Riquer, hauria d'incloure el PDCat, ERC, la CUP i els Comuns. Li dic que és difícil que els Comuns acceptin de ficar-s'hi. Ell diu que això tant és, que el que compta no és si és possible, és que és el que convé.

Tot i ser conscient que un 155 aplicat amb ganes de fer mal pot suposar la desaparició d'*El Temps* (i de tantes altres publicacions, iniciatives i històries), Eliseu Climent sembla estar la mar de tranquil. Contra nosaltres van atemptar moltes vegades, diu recordant els 70 i 80, per tant... És incompreensible —admirablement incompreensible, vull dir— com ha pogut fer i com pot continuar fent tot el que porta entre mans, n'Eliseu. Jordi Pujol el va ajudar molt, segur, com han dit sempre els seus enemics, però fa temps que Pujol està fora del mapa, mentre que n'Eliseu encara hi és, impulsa, inventa, fa... És un fenomen de la natura. El que és segur, això sí, és que quan ell s'esfumi —perquè es retira o perquè se sent massa vell o perquè li arriba l'hora— tot el que ha muntat i té en marxa correrà el perill de desaparèixer. Eliseu Climent és una mescla de Napoleó i de Che Guevara: de Napoleó al tron de París i de Che Guevara a la jungla boliviana, vull dir. Aquesta és la seva gran virtut. I una de les seves flaqueses.

## 28 D'OCTUBRE

Aprofit per anar de museus abans que arribi l'hora del sopar dels premis. La idea inicial era només anar a l'IVAM, però he fet una cerca de museus i he vist que hi ha un Museu de Belles Arts de València. Per internet l'acompanya una falca publicitària que diu: «La segunda pinacoteca más grande de España». Hi vaig. Tot molt fluix, molt llepat, molt mediocre, excepte algunes obres singulars i personals —retrats, sobretot— de Sorolla, algun Murillo menor i alguns Ribalta. Però, ¿«la segunda pinacoteca de España»? Una frase que il·lustra fins a quin punt la publicitat consisteix a tenir poca vergonya i a tapar la mediocritat amb purpurina barata. El Museu de Belles Arts de València no arriba a la sola de les sabates del Museu Nacional d'Art de Catalunya.

A l'IVAM, veig una exposició interessant de Juli González —l'home que va ensenyar a Picasso a treballar el ferro— i una altra d'art abstracte, *L'eclosió de l'abstracció*. En aquesta segona, obres potents —algunes molt potents— d'Antonio Saura, Antoni Tàpies, Karel Appel, Pierre Soulages, Manolo Millares... La pintura abstracta, quan és mediocre, és decoració pretensiosa. Però quan és molt bona, pareix la porta a un altre món.

A més de les batalletes que va contar ahir vespre Eliseu Climent —frenètiques, sempre especiades per aquell vitalisme humorístic molt valencianament descorrat—, també va donar una informació interessant. Totes les vegades que ha tengut problemes econòmics perquè el govern espanyol li ha imposat una multa o una altra, ha mirat de recórrer a gent que no tan sols han triomfat sinó que també han fet doblers. Diu que Tàpies el va ajudar sempre molt. I que Andreu Alfaro, també, tot i que l'escultor no degué guanyar tants de doblers com el pintor. «Un que no ens ha ajudat mai gaire —remata Eliseu sense que jo li demani— és el Barceló».

Després del sopar dels Octubre, de cerveses per València amb Xavier Aliaga, Manuel Lillo, Ricard Mirabete i Stefano Cingolani. El personal estava poc festiu; jo, en canvi, hauria cremat la nit. El piròman que hi ha en mi s'ha resignat a anar-se'n a dormir prest.

En general, tenc la impressió que la declaració d'independència ha estat rebuda, entre la gent dels Octubre, amb una mescla d'escepticisme, perplexitat i ironia. Mira si genera poc entusiasme i poca confiança que fins i tot en un cau de sediciosos pancatalanistes no s'ha euforitzat ningú.

## 29 D'OCTUBRE

De nou a casa, amb els meus. Quina sort que t'enyorin quan no hi ets, que es posin contents quan tornes. Confii que mai deixaré de saber valorar-ho, d'estar-hi agraït.





## 31 D'OCTUBRE

En Miquel Campaner, l'editor d'Ensiola, em fa arribar un dels primers exemplars de *Fruites mortes*. Tant les pintures i les escultures de n'Andreu Maimó com les fotografies d'en Jean Marie del Moral són esplèndides: suggeridores, delicades però poderosíssimes, molt personals. Els meus textos són... Bé, ja ho diran els altres. El cert és que jo n'estic molt content. Ara: aquest és el quart llibre —el quart!— que publico enguany. Seria indecent, si no fos que duc anys fent molta feina. És segur, això sí, que tindrà una repercussió mínima i que no tardarà a caure en l'oblit. És un fet indiscutible: no tenc el favor ni l'atenció de la crítica i la majoria del públic no sap ni tan sols qui som o que existesc. Què tenc, idò? Què em queda, si no tenc res d'això? La resposta és automàtica. Tenc moltes idees, unes ganes incontenibles de continuar fent feina i una autoconfiança descomunal.

Avui fa vint-i-quatre anys que River Phoenix va morir de sobredosi. Jo tenia tretze anys. Em va fer tanta pena, em va impactar tant. Sobretot perquè per a mi era l'Indiana Jones adolescent de *L'última croada*. Durant el viatge per la costa Oest dels EUA de l'estiu del 2014, vàrem passar òbviament per Los Angeles i vaig voler visitar el club The Viper Room. Va ser allà que Phoenix es va posar fins a les celles de mandanga —heroïna, cocaïna, vàlium— i va ser davant la porta d'aquest club on va caure desplomtat. Vaig demanar a na Clara que em fes una foto mentre jo era dins la cabina telefònica que hi ha a prop de la porta. És la cabina des d'on el germà de River Phoenix, l'ara també actor famós Joaquin, va trucar als serveis d'emergència. La trucada es va gravar i fa anys que circula per internet. És d'un dramatisme desesperant. Tot i que vaig procurar de sortir a la foto amb aire seriós, vista ara resulta d'un morbo bastant reprobable.

Tot el dia a casa llegint i escrivint. Quina sort, quin luxe. I quina feinada.

## DIA 1 DE NOVEMBRE

Amb la família, anam al cementeri. El cel és d'un blau ample i net, el sol brilla i escalfa. La majoria de tombes són plenes de cossiols i de flors, una atmosfera d'emocions ambigües ho embolcalla tot. És l'alegria trista de recordar els morts: alegria perquè nosaltres encara hi som, tristesa perquè ells se n'han anat. Dues al·lotes, una al violí i l'altra al violoncel, toquen peces de música clàssica: Bach, Mozart... La nostra tomba, on hi ha enterrats els meus quatre padrins, és plena de cossiols de crisantems. Mon pare diu que l'any que ve hem de procurar que la decoració floral no quedi tan monòtona. Tots junts voltam mitja hora pel cementeri. En Pau i n'Aina corren, boten i s'encalcn per damunt les tombes, rient.

Després, dinar a can Llobina. Celebrem l'aniversari de la meva germana. Trenta-quatre. «Són molts», diu. I afegeix, cap a mi: «No tants com tu, però, que aviat en faràs quaranta». Li dic que quan els faci serà gros. Si el vertigen —avui tan risible— de fer-ne trenta ja em va tenir marejat durant setmanes, ves a saber què passarà llavors. «Jo sé —dic mig en broma— que estic covant una crisi dels quaranta de campionat».

#### 4 DE NOVEMBRE

Quan jugava a futbol amb el Campanet tenia diversos companys d'equip de Búger, el poble del costat. Un d'ells, anys després que deixàssim de coincidir —jo ja vivia a Barcelona—, va tenir un accident laboral greu. Ell era picapedrer, i un dematí feia feina enfilat dalt d'una màquina de triturar material. Pel que fos, una cama li va quedar enganxada entre les dentotes de la màquina. Va tenir temps d'avisar perquè l'aturassin tot d'una. Però la cama li va quedar molt mal ferida i la va acabar perdent. La qüestió és que anys després, un dia que sopava amb uns amics, li demanaren què va sentir quan els metges li donaren la notícia que perdria la cama. «Vaig pensar —es veu que va dir—: i ara, quan em compri sabates, què punyetes faré amb la sabata que em sobri?».

Això d'escriure és com ser ionqui, però a l'inrevés. El ionqui necessita consumir mentre que l'escriptor necessita produir. Quan fa estona que no he escrit res —un dia o, segons com, només unes quantes hores— per dedins em revé una ànsia que, insidiosa, només es tranquil·litza quan em pos davant l'ordinador i em pos a escriure. Estic convençut que la manera com l'heroïnòman es calma a mesura que la droga que s'injecta se li escampa pel cos no difereix gaire de la manera com es calma un escriptor ansiós quan es posa a escriure. I el símil no s'acaba aquí, perquè, igual que el ionqui necessita cada vegada dosis més grans i recurrents per calmar-se —o per no emmalaltir—, l'escriptor també cada vegada necessita produir en major quantitat per sentir-se mínimament satisfet. O això és el que em passa a mi. Si amb 28 o 29 anys, posem, hagués publicat en un sol any quatre llibres i més de 150 peces periodístiques, hauria flotat d'eufòria durant setmanes. Ara, en canvi, ja pens en els llibres que hauria de fer l'any que ve, i ja em preocupa si, així com està el pati, podré mantenir el ritme periodístic. Quina merda, aquesta relació bulímica amb la literatura, amb la creativitat.

(Quina merda, sí, però que útil i que intensa. Quina empenta i quina energia que dona aquesta necessitat malaltissa de fer feina, d'escriure, de produir.)



## 7 DE NOVEMBRE


Hi ha gent que desconfia de l'entusiasme. Sol ser gent de qui val més no fiar-se.

Aquest excés, aquesta opulència resseca, d'haver de ser cada dia jo mateix.

## 12 DE NOVEMBRE

Un dels problemes o inconvenients a l'hora d'escriure el dietari és no saber si algun dia veurà la llum, si l'acabaré publicant. Hi ha escriptors que, per deixar ben clara la seva vocació literària, afirmen que si visquessin en una illa deserta i res del que escrivessin hagués de ser llegit mai per ningú, ells escriurien igualment. Jo, no. Si el que escric no hagués de ser llegit —o, per ser més precisos, si no hagués de ser convertit en llibre o en una peça per a premsa i, per tant, hi hagués la possibilitat que fos llegit—, ja directament ni ho escriuria. ¿Vol dir això que escric per vanitat, per reconeixement, per existir de cara als altres? Sincerament, crec que no ben bé. És una qüestió més tècnica o creativa que humana. Vull dir que per a mi publicar allò que escric és fer-ne la versió final, és acabar-ho realment, és anunciar o millor reconèixer públicament que, en relació amb aquest tema, al voltant d'aquestes imatges i d'aquestes idees, o bé a partir d'aquest argument i d'aquests personatges, això és el màxim que som capaç de fer. ☺



T'INTERESSA LA POLÍTICA?  
L'ECONOMIA? **CONNECTA'T**

**Tot el que t'interessa, ho trobaràs a iQUIOSC.cat**

iQUIOSC.cat és el quiosc digital amb la més àmplia oferta de mitjans de comunicació en català. Diaris, revistes, premsa comarcal de pagament i gratuïta al teu abast a [www.iquiosc.cat](http://www.iquiosc.cat)

Descarrega't l'aplicació gratuïta\* al teu mòbil o tauleta i emporta't amb tu més de 200 publicacions per llegir quan vulguis i on vulguis.

Els mitjans del país t'ho posen fàcil, fes-te d'**iQUIOSC.cat**

\*App disponible per iPad/iPhone (iOS6 o superior) i Android (4.1 o superior)

**iQUIOSC.cat**

